

[Ingerlise Koefoed]

omfattet af det her. Jeg ved, at Danmarks biblioteksskole, som er en læreanstalt på linje med Danmarks lærerhøjskole, er en af de læreanstalter, der er udset til at skulle lave indtægtsdækket efteruddannelse.

Jeg mener, at det rejser nogle store problemer, fordi vi jo lever i et samfund, hvor man har talt og talt om nødvendigheden af en livslang uddannelse, og hvor vi ikke mindst i den offentlige sektor har mennesker ansat, som har været der i en del år, og som sandsynligvis skal være der længe endnu. Arbejdsløsheden og besparelserne i den offentlige sektor – jeg må ikke kalde det besparelser, men så forsøget på, at der ikke skal komme nye udgifter i den offentlige sektor – betyder, at der ikke kommer så meget nyuddannet arbejdskraft ind. Det vil sige, at man risikerer, hvis der ikke er mulighed for at sende folk på efteruddannelse, at komme til at sidde med en meget stivnet arbejdskraft, en arbejdskraft, der ikke kan følge med, som ikke får de nye perspektiver, nye indsigter, som de skal have, medmindre der i kommunerne og i staten er penge nok til at betale for de efteruddannelser. Så er det, jeg spørger: er der det? Vil man give de enkelte institutioner penge til den nødvendige uddannelse, eller vil man udpege ganske få medarbejdere i de enkelte institutioner til at få del i efteruddannelsen? Jeg er simpelt hen nervøs for, når man indfører det her og man siger, at styrelserne jo skal vide, hvad det koster, så bliver arbejdskraften for dårlig, den bliver for dårligt orienteret, og den bliver for dårligt motiveret til at finde på nye ting og gøre noget af alt det, som jo ligger i moderniseringsplanen med de pæne ord nytænkning og udvikling, og hvad det nu alt sammen hedder.

Det har jo været sådan, at uddannelsesanstalterne har gjort en indsats for, at de mange arbejdsløse også skulle have mulighed for at blive uddannet og efteruddannet. Hvad gør vi ved dem, hvis de nu skal til at betale for at få de uddannelser på de forskellige skoler? De har en grunduddannelse, f.eks. på den sociale højskole, de går og er arbejdsløse, de får et tilbud om, at de kunne uddanne sig inden for et eller andet speciale, og det er der mange af dem der har været interesserede i at gøre. Hvem skal betale for deres uddannelser?

Jeg mener faktisk, at der er mange problemer i det her, som det er fantastisk vigtigt at man får diskuteret ordentligt igennem. Jeg vil spørge, om det er meningen, at man vil igangsætte disse ting allerede fra 1985, for så mener jeg faktisk, at man er ude på Herrens mark, og mange af de mennesker, der har brug for en uddannelse, bliver snydt. Jeg vil opfordre til, at man tager det op, at man diskuterer det, og at man eventuelt tager den lidt med ro, før man sætter tingene i gang.

Maisted (FD):

Jeg må sige til hr. Ivar Nørgaard, at jeg synes, det er en ejendommelig betegnelse at kalde et parti for højreorienteret, fordi det ikke kan lide formynderstaten. Den dagsorden, som nu er fabrikeret af hr. Ivar Nørgaard, betyder jo, at regeringen er fuldstændig bundet op til, at der ikke kan foretages nogen reelle ændringer. Hvis man gjorde det tankeeksperiment, at den også kom til at gælde for den private sektor, ville det selvfølgelig være den rene svir at leve i Danmark, men den private sektor lever altså under andre betingelser. Der kan man få lov at gå fallit, og dér kan man blive fyret. Det er en væsentlig forskel på den private sektor og den offentlige sektor. Det betyder, at den arbejder betydelig mere effektivt, for den har to væsentlige trusler hængende over hovedet.

Jeg vil godt sige, at i denne sammenhæng er socialdemokratiet virkelig samfundsbevarende. Af politiske grunde har det bygget en stor offentlig sektor op, og det har stort set blæst på, at den har taget overskuddet af produktionen og brugt mere, end der produceres. Det har skabt omkring 300.000 arbejdsløse i den private sektor. Så i den sammenhæng er det da hr. Ivar Nørgaard, der er både højreorienteret og konservativ i sin indstilling, fordi han ikke ønsker, at der skal ske nogen ændringer.

Jeg er glad for, at der er et parti her i folketinget, der siger, at vi kan ikke leve med den formynderstat, hvis virksomhed vi har set i de sidste 10 år, og som har skabt enorme problemer for det danske samfund. Man kan slet ikke gå ind for den, hvis man kan lide frihed og den personlige frihed og går ind for frie markedsøkonomiske mekanismer. Det giver efter min opfattelse betydelig større lykke og tilfredshed for befolkningen end det